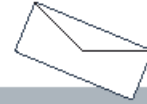

ZWARTE KOFFIE STERKE VERHALENMAIL

Van werkverhalen leerkansen maken!

Fouten zijn feestartikelen (verhaal van een leidinggevende bij de politie)

Als de dag van gisteren weet ik het nog. Nu ben ik 51 jaar oud. Toen was ik 29. Ik was net kaderlid bij een nog conservatief en hiërarchisch ingestelde rijkspolitie. Als aanloop voor de kaderfunctie mocht ik een heel mooie kadercursus volgen met als stevige module 'het houden van functioneringsgesprekken'.

Ik spreek hier over het jaar 1985. De vorige eeuw dus. Een ander tijdsgewricht met andere sores dan nu. Functioneringsgesprekken! Een grijsgedraaide videoband met daarop de toenmalige nieuwslezeres Maartje van Weegen stond garant voor het hersenspoelen van alle *do's* en *don'ts*. Keer na keer kregen we de videoband te zien en door maar te blijven oefenen werd de theorie op mijn harde schijf gebrand. Al wisten veel mensen – en ook ik – toen nog niet wat een harde schijf was.

Ik hield m'n eerste functioneringsgesprek met een toen 52-jarige, door de wol geverfde wachtmeester der rijkspolitie eerste klasse. Natuurlijk was ik stikzenuwachtig. Ik voelde me plotseling heel jong en ik vond hem plotseling héél erg oud. Al enige weken had ik mij grondig voorbereid. Inmiddels was ik er wel uit wat ik wilde gaan zeggen en hoe. Ik zou hem eens vertellen dat de *power* er weer in 'moest' bij hem. Ik voelde me zelfverzekerder worden. Ja, dat ging ik hem dan ook zeker vertellen!

Ik startte het voor mij onvergetelijke levensgesprek met de voor mij nu nog in mijn oren nagalmende woorden: '*Wij vinden dat ...*' De direct daarop geformuleerde tegenvraag van mijn collega was: '*Wie is wij??*' Ook toen al stond ik bekend als verbaal assertief. Maar toch?

Ik stond gelijk met m'n mond vol tanden. 'Wij' was ik. Er was helemaal geen wij... Het gesprek lag in één klap dood en stil met deze tegenvraag. Het had ook geen zin meer om door te gaan. Ik voelde me machteloos. Ik voelde me verloren. Ik wilde wel wegkruipen. Even had ik nog de neiging de verbale aanval te kiezen. Ik wilde gelijk hebben! Hoe moest ik verder? Het werd toen die dag niets meer tussen ons. Het kortste functioneringsgesprek in de geschiedenis waarschijnlijk.

Het was een terecht pak slaag. Het zijn van die lessen die je als leidinggevende nodig hebt. Het was maar één moment. Vanaf die tijd vind *ik* iets. Als ik nu de verbinding kwijtraak, maak ik als het maar even kan de zaken gelijk bespreekbaar. Vanaf dat moment durf ik ook m'n kwetsbaarheid te tonen als ik de fout inga. Ja op de een of andere manier lukt het me vanaf dat moment net iets beter om verbinding met de ander te houden. Ik gebruik dit verhaal nu vaak als voorbeeld naar mijn jonge kaderleden toe.

Werkthema: Gevangen in patronen

Reflectie

Fouten zijn feestartikelen

Samenvatting

Een oude rot in het vak van leidinggevende blikt terug op een blunder van lang geleden. Hij verhaalt wat hij in de loop van de tijd heeft ontwikkeld. Hij tilt zijn ervaring op tot een leerervaring en weet dit in alle kwetsbaarheid met jonge, aankomende leidinggevendenden te delen.

Reflectievragen

Door dit verhaal wordt duidelijk dat de verteller (uit onzekerheid?) zich groter maakte door het over 'wij' te hebben in plaats van over 'ik'.

Wat zijn jouw trucs als je onzeker bent?

Welke persoonlijke levenslessen deel jij met jongere en/of oudere collega's?

Waarin wil jij wel/niet een voorbeeld zijn voor anderen? Welke kansen zie jij om dat ook daadwerkelijk te doen?

Nabeschouwing

Fouten kunnen feestartikelen worden voor zowel de enkeling als de werkgemeenschap mits je er lerend mee omgaat. Wij zien in dit verhaal heel veel kansen voor dialoog tussen generaties en/of startende en ervaren professionals.

Wij vragen ons af of de gebruikelijke 'meester in leeftijd altijd ouder en meer ervaren' in de huidige tijd nog wel van toepassing is. Met wederzijds respect over dit vraagstuk te spreken, is volgens ons van groot belang voor de levenskracht van hedendaagse organisaties.

Werkthema: Gevangen in patronen